

Martin Olsen: Da den højtærede Minister for offentlige Arbejder forleden Dag havde Ordet, gav han — Sp. 782—85 — et Svar til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (K. M. Klausen) angaaende Leveringen af Uniformer til Statsbanerne. Han gjorde forskellige Bemærkninger om Licitationsprincippet og sagde blandt andet overfor det Krav, der var stillet til ham fra det nævnte ærede Medlems Side, at det var umuligt „at føre Kontrol med, hvorvidt der betales efter Priskuranterne eller ikke, i alt Fald tør jeg ikke paatage mig denne Kontrol“. Jeg tillod mig at afbryde den ærede Minister og sige, at det kunde gøres til Betingelse. Dermed mente jeg selvfølgelig, at man i Betingelserne skulde fastsætte, at der for disse Arbejder skulde betales den almindelige gængse Løn, hvorved jeg forstod den Løn, der er fastsat ifølge Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Den højtærede Minister svarede, at det kunde neppe lade sig gøre, „men vil Rigsdagen gennemføre den Tanke, at man til enhver Tid, for saa vidt man er i Stand til at kontrollere det, hvad der vil blive overordentlig vanskeligt for ikke at sige umuligt, skal betale efter Priskuranten, er det en anden Sag“. Det er imidlertid „en anden Stilling, end Rigsdagen tidligere har indtaget“. Det var navnlig angaaende denne Bemærkning, jeg vilde sige et Par Ord, fordi den højtærede Ministers Udtalelser ganske stride mod Virkeligheden. Dette er paa ingen Maade ment i daarlig Forstand, som om jeg vilde sigte den højtærede Minister for at have talt imod bedre Vidende, men der foreligger faktisk en Beslutning af Rigsdagen, som udtrykker netop det, som jeg mente med min Afbrydelse.

Socialdemokraterne forelagde i 1891—92 et Forslag om Arbejdsløn og Arbejdstid, og som sædvanlig maatte dette Forslag fra Socialdemokraterne „parere“, som det saa smukt kaldes, naar vore Forslag omtales af andre ærede Medlemmer, adskillige Gange, men ligesom det gaar med andre Forslag, at en Gang kommer der et Resultat, kom der ogsaa her et Resultat i Samlingen 1894—95, idet det nedsatte Udvalg da, med Trier som Ordfører, fremkom med en Betænkning og et Forslag til en motiveret

Dagsorden. I Stedet for at bruge Lovformen valgte man den mere fremkommelige Vej at fremsætte Forslaget i Form af en Dagsorden. Dette Forslag indeholdt 3 Punkter, hvoraf det andet lyder saaledes: „at Arbejdslønnen ikke trykkes ned under den, der i Praxis paa det foreliggende Omraade ellers maa siges at være hjemlet“. Det var, synes jeg, en Beslutning, der lige passede til Forholdene den Gang og passer den Dag i Dag, og jeg gaar ogsaa ud fra, at i Almindelighed vil en Regering være interesseret i at paase, at netop denne Dagsordens Punkt 2 overholdes med Hensyn til Leverancerne. Nu levede vi den Gang i Provisoricaarene, og jeg kunde tænke mig, at de daværende og de efterfølgende provisoriske Regeringer i det Spørgsmaal som i saa mange andre havde taget mindre Hensyn til Rigsdagens Beslutninger. Det er vel muligt, men jeg havde jo tænkt mig, at efterfølgende Regeringer, i hvert Fald de efter 1901, vilde have ofret denne Beslutning en Tanke. Nu kan det selvfølgelig være, at der er gaaet saa lang Tid, at Beslutningen ganske er gaaet af Glemme, og derfor bringer jeg den i Erindring. Det er ingenlunde saaledes, at den blev vedtagen af Folketinget med kneben Majoritet, nej, den blev vedtagen ved Navneopraab med 61 Stemmer mod 13, og blandt de nuværende Medlemmer af Rigsdagen stemte for denne Dagsorden de Herrer Kvist, Mølgaard-Nielsen, Anders Nielsen, Svendsen — jeg formoder, det er det nuværende ærede Medlem fra Ruds-Vedby — S. Sørensen, A. Thomsen, Klaus Berntsen og J. C. Christensen. Det var de 8 nuværende Medlemmer af Folketinget, jeg har kunnet finde blandt dem, som stemte for denne Dagsorden. Det glæder mig derfor, at den højtærede Trafikminister stillede i Udsigt, at han vilde være villig til at forhandle med Finansudvalget om denne Sag. Jeg beder da ham og Finansudvalget om at erindre denne Dagsorden, fordi den passer saa godt til Forholdene, som noget kan passe. Netop dette, at man ikke skal trykke Arbejdslønnen ned under den, der i Praxis paa det foreliggende Omraade ellers maa siges at være hjemlet, passer godt nu.

Det Spørgsmaal, der har givet Anledning til, at Sagen rejses her, er, som man maaske